Venel on põhjust oma Euroopa-piiride kindlustamiseks naaberriikide vastu. Nii näemegi, et Nõukogude-Vene vaen Poola vastu muutub esmalt normaalseks diplomaatlikuks vahekorraks ja hiljem sõpruseks, eriti peale seda, kui Saksa majandusminister Hugenberg esitanud Londoni majanduskonverentsil memorandumi koloniseerimismaade nõutamiseks Saksale Venemaa arvel. See Hugenbergi samm virgutab Nõukogude-Venet sõlmima Londonis konventsiooni kallaletungija mõiste piiritlemiseks kõigi oma lääne- ja lõunapoolsete naabritega.

Väga aktiivset iseseisvat poliitikat hakkab Rahvasteliidu nõrgenemise järel harrastama P o o l a. Likvideerinud pinevuse Nõukogude-Venega, koondub ta tähelepanu vastuolude silumiseks Saksamaaga, eriti Danzigi koridori küsimuse selgitamiseks, milles kogu aja nähtud Euroopa-sõja tekkimise lätet. Juba 4. mail kõneleb Poola Berliini saadik Wysocki selles asjas kantsler Hitleriga ja 15. novembril Poola uus Berliini saadik Lipski deklareerib koos Hitleriga kummagi maa *status quo* säilitamise põhimõtte, mis hiljem kujuneb vastavaks konventsiooniks.

Sel ajal, kui Poola ja Nõukogude-Vene püüded sihitud olukorra stabiliseerimisele Ida-Euroopas, häirivad mõlemat maad hitlerliku Saksamaa sissetungimise kavad Balti riikides mitmesuguste saksa organisatsioonide asutamise ja saksa kultuurpoliitiliste ja majanduslike mõjustuste näol, mis mõlema riigi arvates võivad viia Balti riigid rippuvusse Saksamaast ja rikkuda hädaohtlikul kombel jõudude tasakaalu Balti mere rannikul. Jõulupühade paiku (21.—23. detsembril) Nõukogude-Vene ja Poola esinevad Soomele ja Balti riikidele ettepanekuga lubada garanteerida Balti riikide iseseisvust Nõukogude-Vene ja Poola poolt.

Eesti kroonika 1933, lk. 13